Ч. 170. Неділя 14 (1) серпня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і на зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Словінські клерикали а бар. Бінерт. — Еміґрация з Угорщини. — З Ішпанії. — Події в Туреччині. — Бунт перских козаків.

Мимо того, що місто Люблляна вибрало пос. Ґрібара бурмістром, правительство не предложило сего вибору Цісареви до затвердженя. Причиною сего, кажуть, було не лиш то, що Ґрібар єсть москвофілом і що Словінці в послідних часах виступали дуже остро против Німців; не затверджене сего вибору має стояти в тісній звязи з парляментарною ситуацією і вказує на то, що бар. Бінерт шукає зближеня до клерикальних Словінців стоячих під проводом дра Шустерзича. Як би до того зближеня мало прийти, то се вийшло би дуже в користь здібности парляменту до роботи. Кілько правди в сих поглядах годі зміркувати: трудно однак припускати, щоби правительство шукаючи звязи з одною партиєю пастроювало другу ворожо против себе.

Мадярска праса зачала тепер дуже займати справою, котра зачинає таки на добре полохати не лиш мадярских верховодів але й взагалі всіх, котрим розходить ся о то, щоби удержати дотеперішний стан на Угорщині. Єсть то справа еміґрациї. В селі Печка в арадскім комітаті показало ся при сегорічнім асентерунку, що на 87 обовязаних ставити ся до войска ставило ся всего лиш 3. Деж поділо ся прочих 84? Виїхали до Америки. Бувало так і давнійше, але тоді виїзджали лиш самі бідні Словаки. Тепер же показує ся, що дуже сильний рух еміґрацийний опанував цілу полудневу Угорщину і як би так ішло як доси, то можна сподівати ся значного ослабленя угорскої армії і економічного упадку цілої полудневої Угорщини.

Із Сан Себастиян донесять: П Міністер справ заграничних заявив одному з журналістів, що вість мов би то королева-вдовиця просила Цісаря Франц Йосифа о інтервенцию в ціли залагодженя трудностий межи Ішпанією а Ватиканом єсть зовсім безосновна. Ішпаньске правительство ніколи о тім не думало, щоби ужити в сій справі інтервенциї третого кабінету. Міністер додав: В виду того єсть ясною річию, що королева-вдовиця, котра як в сповнюваню своєї місиї яко реґентка як також від повнолітности короля з совістною правностию і делікатним тактом здержала ся від мішаня ся до справ публичних не зробила приписуваного її кроку.

Ішпаньский президент міністрів Каналеяс заявив кореспондентови „Times-a“, що важних кроків в переговорах з Ватиканом не можна сподівати ся перед поворотом короля. Тимчасом промощує він дорогу до угоди, щоби успокоїти клир, котрий боре ся о принципи, котрих правительство зовсім не думає нарушувати. Король Альфонс держав ся завсігди вірно конституциї і позискав через то довіре навіть скрайної лівиці.

Міністер справ внутрішних Меріно вернув онагди з Більбао; залагодити страйк копальняних робітників єму не удало ся. Противно, здає ся, що ситуация погіршила ся. Підчас наради над закінченєм страйку, на котрій був також міністер, прийшло до дуже острої перепалки межи Перецаґвою, котрий належить до виділу копальників і єсть душею страйку, а пос. Салецаром, котрий закидав Перецаґві, що він не ділає в добрій вірі. По скінченю нарад розповів то Перецаґва стоячим на дворі копальникам, внаслідок чого між копальниками знов дуже заворушило ся.

Як донесять із Солуня, зложив міністер

ДОРА.

Оповідане малого хлопця.

(З мадярского — Єна Гельтая).

Минулого року ми провели літо на селі. Ми що року виїздимо на село, бо тато кажуть, що то здорово, особливо для дітий. Для мене ні, бо я вже великий, маю чотирнайцять літ, але для Нусі, котрій пять літ, і для Марійки, котрій чотири роки. Страх, кілько то клопоту з тими малими. Звичайно, дурне і нечемне, але здорове, що правда.

Раз рано мама поїхали до Пешту. За служницею, щоб уважала па двоє малих, убирала їх і розбирала. Я не потребую, бо я вже великий. По полудни мама повернули і привезли велику, сумну дівчину — Дору. То була дивна дівчина, инакша ніж ті, що перед нею у нас служили. Убирала ся старанно, все на чорно і була така якась лагідна і делікатна, якби походила з ліпшого дому. Тай мама говорили до неї все делікатно і давали її вечерити, хоч її се не належало ся, бо діставала за вечеру гроші.

— Нарешті маємо порядну служницю — сказали мама до тата, як прийшли до дому. — подумай, покинула свого чоловіка і двоє малих дітий.

— То певно не довго буде у нас попасати — відповіли тато. — Затужить за своїми....

Мама з тих слів були дуже невдоволені, але не сказали нічого. По вечери оповіли Дорі ще з більшою лагідностию, що на другий день рано має робити.

Я вже богато видів служниць, але жадна не була така добра. Все при дітях, ходила з ними па прохід, оповідала їм історії, або помагала в домовім господарстві і шила. Діти єї страх полюбили, а мама не могли потішити ся. Що вечера хвалили єї перед татом.

— Та женщина то ходяча доброта, — мовили — другої такої не знайдемо.

— Ну, слава Богу! — відповіли тато і також тішили ся, бо з попередними служницями мали вічну гризоту. — А щож з чоловіком, не тужить за ним?

— Ні, — сказали мама — бодай нічого про него не згадує. Але я не знаю, що я зроблю, як би она відійшла. Подумай, людина, котрій можу повірити свої діти....

Так було з тиждень, аж стало ся щось дивне. Дора дістала лист. Властиво ілюстровану картку. Я був тоді в брамі, як листар приніс її і подав мені. Дора пішла з дітьми на прохід, отже я дав картку мамі.

Мама прочитали картку і положили на стіл. Потім задумали ся, а за хвильку сказали до мене:

— З тебе розумний хлопець, дитинко. Не потрібуєш Дорі казати, що дістала лист. Розумієш?

— Добре, мамо.

І цілий день я не сказав нікому. Мама сховали картку старанно, лише вечером згадали перед татом.

— Чоловік кличе єї назад.... Обіцює їй зорі з неба, як поверне до него. Вже не буде запивати ся, не буде єї бити.... Що я зроблю?

— Як то, що? Не розумію тебе.

— Чи дати їй картку?

— А ти ще не дала?

— О то добре! Щоби лишила мене на леду.

— Алеж так не можна, серце. Картку мусиш віддати Дорі. А она нехай робить з собою, що схоче....

— Подумай тілько, прошу тебе, она так до нас привикла. Їй так у нас добре і власне нині сказала мені, що ніколи від нас не піде.

— Тим більше можеш їй картку дати.

— Алеж то їй заверне голову. Може она не така сильна, щоб оперти ся примані свого чоловіка.

— Се не наша річ. Нам буде прикро, як нас покине, але ми чейже не можемо мішати ся до єї житя, замикати їй поворот до родини.

Мама призадумали ся.

— Добре, дам їй картку — сказали сухо і знеохочені.

А преці не дали.

На другий день я чатував безнастанно, чи дадуть Дорі картку.

Не дали. Мене кортіло їм се пригадати, але не випадало. Татови ще більше я не міг сказати, бо гнівали би ся на маму. Я надіяв ся, що тато самі згадають про сю справу, але они такі заняті і розсіяні, що слідуючого вечера зовсім за картку Дори забули.

Страх, як мене се боліло. Я не міг на

справ внутрішних Талят-бей перед своїм виїздом до Константинополя візиту комітетови „єдности і поступу“ в его льокали і побув там довше та обговорював всілякі політичні справи. Він сконстатував з вдоволенєм, що в Альбанії настав тепер повний спокій і безпечність і що там розпочали вже переводити реформи. По кількох замітках о становищи держав специяльно же Німеччини і Австро-Угорщини в кретийскій справі зазначив він наглячу конечність скріпленя збройної сили Туреччини на мори, що спонукало правительство купити в Німеччині два воєнні кораблї. Наконець згадав Талятбей про заграничну подорож великого везира Гаккі-паші, підчас котрої він розмавляв з кількома мужами державними. О теперішнім положеню в Македонії і становищу Болгарів Талятбей не згадував нічого. Звістно однак, що міністер готов що до заведеня відповідних мір покликати ся на урядові звіти властий і не дати ся збаламутити ся пересадним вістям і напастям болгарскої праси.

Як доносять з Константинополя, наспіла урядова депеша від верховного команданта войска оперуючого в Альбанії, в котрій подає ся до відомости, що розпочало ся роззброюванє сторін Міpідіта і Шаля. Доси в скодрскім санджаку відобрано 17.000 карабінів.

З Тегерану доносять, що часть бриґади перских козаків збунтувала ся против своїх росийских офіцирів, зганьбила їх і мало що не побила. Безпосередною причиною того бунту було, що росийский полковник хотів покарати пятьох козаків, котрі не хотіли виконати его приказу. Полковник казав їм арештувати якихсь Перзів, що схоронили ся були на хуторі належачім до росийского посольства. Ворохобню здушено лиш з великим трудом. Загально говорять, що ся ворохобня єсть лиш проявом давної ненависти перских козаків до своїх росийских офіцирів.

Новинки.

Львів, дня 14-го серпня 1910.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував прив. доцента, адв. дра Каміля Стефка надзвичайним професором австр. права на львівскім університеті. — П. Міністер скарбу іменував комісарів скарбових: Ст. Стшелецкого, Фр. Леховича, дра Йос. Мазуркевича, Ал. Заклічиньского, Тад. Глачиньского і дра Йос. Айдельгайта секретарями скарбу в окрузї краєв. Дирекциї скарбу у Львові.

— **Кваліфікацийні іспити** на учителїв шкіл народних перед львівскою комісиєю іспитовою розпічнуть ся дня 3 жовтня. Поданя треба вносити до комісиї іспитової найдальше до дня 24 вересня. Іспити на учителїв шкіл виділових перед тою комісиєю розпічнуть ся дня 13 жовтня, а поданя треба вносити до краєвої Ради шкільної найдальше до 24 вересня.

— **Рекрути в 1910 році.** Міністерство війни розпорядило, що сего року рекрути всїх полків і оружия мають розпочати чинну службу з днем 7 жовтня. Однорічні охотники і вояки маринарки розпочинають чинну службу як звичайно з днем 1 жовтня. Запасові резервісти будуть покликані до 8-недільної чинної службы дня 3 жовтня. Вояки, що сего року кінчать 3-літну чинну службу, мають бути урльопowані безпосередно по закінченю осінних маневрів, а лиш вояки галицких полків піхоти стоячі залогою в Босні і Герцеговині, будуть урльопowані аж в чотири тиждні по тім як наспіють сегорічні рекрути. Час той довшої служби буде там вoякам почислений за першу периодичну вправу.

— **Крадуть як в Росиї.** Одна з віденьских часописий доносить, що на шляху зелїзничім Краків-Моравска Острова арештовано 30 кондукторів під замітом участи в крадежах на зелїзницях.

— **Отроєнє грибами.** В громадї Присівцях, зборівского повіта занедужала дня 7 с. м. ціла родина, зложена з 4 осіб, в наслідок затроєня грибами. З тих померли: Парашка Купчакова і 2 єї доньки 13-літна Галька і 11-літна Анна: позістав при житю лиш 55-літний Пилип Купчак тай той боре ся зі смертию.

— **Самоубийство з розпуки.** Дня 2 с. м. 34-літний Стефан Проконів, господар в Уричу стрийского повіта поперечивши ся з жінкою, котра веде ся неморально, відобрав собі в розпуки житє повісивши ся на подї у власній хатї.

— **Холера в Росиї.** Від 31 липня занедужало — як доносить „Правит. Вєстнік“ — в Росиї 57.720 людий а померло 25.554. Найбільше потерпіли сторони над Доном, коло Катеринослава, Херсона і Кубанї. В рязаньскій ґубернії навістила холера 4 міста і 49 сіл, занедужало 500 осіб, а померло 200. В оренбурґскій ґубернії занедужало 175 осіб а померло 71, в Полтаві 1343 і 522, в Катеринославі занедужало 2044, в Петербурзї 1268 а померло 370. В Царскі-Селї були два случаї занедужаня, один у віллї міліонера Семенова, де занедужав его син.

— **Дрібні вісти.** В місцевости Бар належачій до уряду почтового в Судовій Вишни заведено складницю почтову почтову зі звичайним кругом діланя. — Намісництво розвязало раду громадску міста Розвадова а правительственним комісарем іменувало п. Стефана Зембіньского, ем. офіцияла податкового з Хшанова. — При виборах до Ради повітової в Гусятині з громад сільских перейшла руска лїста більшостию 6 голосів. — Для Сербії настають гіркі часи з причини браку цукру. В Білградї і других містах мають так мало цукру, що ціна его пішла незвичайно в гору. Вже небогато бракує, а в цілій Сербії не буде цукру, бо фабрики можуть доставити его аж за місяць.

Дору подивити ся, бо менї здавало ся, що тут коїть ся якийсь злочин, в котрім я беру участь. Тай мами я не розумів. Як могли они силою задержувати Дору? Правда, то тяжко дістати в літї добру служницю, особливо до двох дітий, але длятого годї розлучити Дору на все з єї чоловіком і дїтьми! Сто разів збирав ся я сказати се менї, але в послідній хвили тратив відвагу. А тато більше тою справою не журили ся; бачили, що Дора есе у нас і гадали, що всьо в порядку.

Тепер мав я ще ту надію, що чоловік Дори ще раз напише до неї. До самого полудня я стояв на брамі і ждав на листаря. Рішив ся, як лише лист прийде, поминути маму і доручити его просто Дорі. Але листу не було. Тоді я пішов на почту і спитав ся неспокійно панни, чи не прийшов до Дори сьвіжий лист. Не було жадного. З дня на день мене брав ся більший неспокій, серце боліло... Боже, що то буде? Як той чоловік більше не напише... Як він Дори вже більше знати не хоче... Нещасна не верне ся вже ніколи до дому; ціле житє лишить ся служницею. А всьо через мою маму, мою дорогу маму...

— Що тобі, хлопче? — спитали мене одного вечера тато. — Ти дуже блідий!

— О нічо, нічо — відповів я наляканий. Я бояв ся, щоби моїх страшних вражінь не вичитали менї з лиця.

— Болить тебе що? — спитали також мама ніжненько.

Я голосно розплакав ся. Тато і мама видивили ся на мене здивовані і злякались. Мама обіймили мене, гласкали і допитувались. Я успокоїв ся скоро і пробував усьміхати ся.

— Менї вже нічо не хибує — сказав я.

— Але чого ти плакав?

— Я не знаю.. Чогось настрашив ся тай...

Мама закликали Дору.

— Заведіть того хлопця до ліжка — сказали — і посидьте коло него, доки не засне.

Дора усьміхнула ся. Сумовито, утомлено... Менї серце мало не трісло.

В темний комнаті почав я з нею розмавляти.

— Скажіть, Доро, який ваш чоловік?

— Злий, — відповіла — пяниця, жорстокий! Бив мене часто!

— Ви его любите?

Дора зітхнула, але не сказала нічого.

— Вернули би ся до него? — спитав я тремтячи.

— Ні... ні... Пощо? Щоби знов мене бив!..

— А як би він поправив ся? — спитав я ще більше зворушений. — Як би прибобіцяв більше не бити? Більше не пити?

— Він вже не поправить ся... Сто разів вже то обіцював... Ні, ні, так ліпше.

Се трохи мене успокоїло. Може мама були й в праві. Безліч разів показувало ся, що мама розумна женщина. Боже, хто знає, може Дора ще вдячна мамі за те, що захистила єї від злого чоловіка та нужди.

Я лежав зажмуривши очи і потонув в гадках. Дора схилила ся нагло наді мною.

— Спите? — спитала шептом.

Я не відповів і она вийшла на пальцях з комнати. Не знаю чому, але мене страшенно кортіло побачити, що Дора робить. Легенько я підійшов до дверий та осторожно відхилив їх дрібку. Ледви оком міг глянути крізь шпару. Дора сиділа в кухни при столї і сховала лице в долонях. Плакала, тяжко схлипуючи... Мене стиснуло коло серця і в очах виступили сльози. Я побіг до свого ліжка і зарив лице в подушці. Лице менї пашіло, в ухах шуміло. І я обурював ся на свою трусливість; як міг я терпіти, що тут діяло ся? Чейже з мене великий молодець...

В тій хвили до комнати увійшли тато і мама. В руці горіла сьвічка. Приступили до мого ліжка, але я лежав неповорушно, з примкненими очима, начеб спав. Тато положили менї руку на чоло.

— Дитина має горячку — сказали остаточно. — Рано треба закликати лікаря.

Мама поцілували мене зажурені та осторожно, щоби мене не збудити.

— Що ему може бути? — зітхнули. — Вже від кількох днів мовчаливий, сумний, роздратований. Аж тепер собі пригадую...

Я зітхнув важко. І не знаю, що менї прийшло до голови, бо нагле я прошептав немов з просоня:

— Картку... дайте їй картку.

— Маячить — сказали тато. — Має велику горячку.

— Картка... Дора, — повторив я — чого плаче Дора?

В комнаті зробило ся тихо. Я здогадував ся, що в тій хвили тато так подивили ся на маму, як все тоді, коли їм щось не подобало ся.

— Що дитина говорить? — спитали тато. — Що властиво з тою карткою?

— Я не знаю — відповіли мама збентежені. За хвилю стали голосно плакати.

— Ходім до другої комнати — сказали тато різко.

Знов потемніло. Я слухав уважно, але не чув нічого. Рівночасно менї зробило ся так легко, начеб позбув ся страшного тягару. Якесь приємне тепло обхоплювало мене цілого і я заснув.

Пробудив ся тоді, коли лікар стиснув менї живчик на руці.

— Нічо ему не хибує — сказав сьміючись — хлопець здоров як риба.

Я спаленів. Рівночасно глянув на маму, але они усьміхали ся. Відвели лікаря до дверий, а потім вернули ся і сіли на моїм ліжку.

— Велика новина — сказали сьміючись.

— Що стало ся?

— Дора від'їхала...

Менї виступили в очах сльози. Сльози щастя. Але згодом я не міг довше панувати над собою і крикнув з цілої сили:

— Гурра! Гурра!

Мама обняли мене і поцілували. В їх очах також затремтіли сльози.

— Бравий з тебе хлопака! — сказали гордо і поплескали мене по рамени.

Всячина

для науки і забави.

— **Про отроєнє їдовитими губами** помістила „Господарска Часопись“ слїдуючу дуже на часї статейку, котру для загального добра і ми тут подаємо, тим більше, що нинї записуємо на иншім місци знов один случай отроєня їдовитими губами цїлої родини. Отже згадана часопись пише:

Часті случаї отроєня їдовитими губами повинні би преці раз остеречи людий, щоби не лакомили ся на сю поживу; а мимо того що року більше менше о сїй порі бувають у нас часті случаї смерти навіть цїлих родин, що наїли ся якихсь губів, не знаючи їх троячої сили. Так згинуло сими днями по кількоро людий в Тернопільщинї і Теребовельщинї та коло Бродів а може й ще десь инде, лиш се не дійшло ще до публичної відомости. Якаж на то рада, щоби устеречи ся від отроєня їдовитими губами? Передовсїм перша і найважнїйша така: не їсти взагалї ніяких губів, скоро не знає ся напевно їх вартости, навіть в такім случаю, коли би хтось другий їх захвалював, о котрім можна сумнївати ся, чи він розуміє ся на губах. А друга: хто збирає губи або хоче ними живити ся, нехай старає ся научити ся розпізнавати добрі губи від їдовитих.

Доси ще не винайдено способу, яким можна би пізнати їдовиті губи і длятого треба збирати лиш ті, о котрих знає ся на певно, що они добрі; инших не треба тикати. До з'їдомих губів належать: гриб правдивий або щирий (росте від мая до жовтня); гриб маслюк (від серпня до жовтня); гриб червоняк (від мая до жовтня); яєчник (від червня до жовтня); рижка (від червня до жовтня; печериця (від червня до жовтня); пїструк (як де: в цьвітни і маю, або від серпня до жовтня); баранячі ріжки (від червня до жовтня); підпенька (від серпня до жовтня); сморж (від цьвітня до червня). До менше уживаних належать: голубінки, козарі, білїї і підвербки. Щоби ті губи відріжнити від подібних їм їдовитих, на то, як кажемо, нема певних познак і длятого лиш загально треба на то зважати: 1) З'їдомі губи мають мясо повне, густе, набите; їдовиті мають мясо більше рідке, надуте. — 2) З'їдомі губи, коли їх розломити або розкроїти, не зміняють своєї барви: їдовиті зміняють дуже борзо, найчастїйше синїють і чорнїють. Т.зв. чортів гриб, дуже їдовитий, стає по розломаню зараз червоний а відтак синїй. — 3) По яскравій барві шапки можна пізнати хиба лиш один моримух, губу дуже їдовиту, котра не має анї відразливого смаку анї запаху, а красно помаранчевою барвою шапки з білими бородавками вабить око. — 4) Печерицї мають з під споду в шапцї рожеваві платинки, а їх ковп (пеньок) єсть цїлий майже рівно грубий; то відріжняє їх від дуже їдовитої губи, котрої платинки не суть рожеві, а пеньок при сподї єсть грубший і круглавий як цибулька. — 5) Хто не знає ся добре на голубінках, нехай їх не збирає, бо їх єсть богато родів, з котрих декотрі суть їдовиті. Такої голубінки, в котрій мясо на шапцї покаже ся червонаве, не треба брати. — 6) Підпеньки ростуть купками, суть ясно брунатно-жовті з під споду брунатнаві. Подібні до них підвербки ростуть по лугах і між вербами. Хто не знає ся добре на одних і других, може дуже легко назбирати губ, котрі ростуть так само купками і на перший погляд подібні до підпеньків: бувають брунатнаві, частїйше жовтаві, до 10 центиметрів високі, а шапочки мають малі, круглаві, з біло-зеленавими платинками під сподом. Тими губами троять ся у нас люди найчастїйше в пізній осени, бо они ростуть аж до падолиста і мають досить приятний запах а тим зраджують людий; смак їх єсть гіркавий. — 7) Молочко не завсїгди єсть ознакою їдовитости губи. Рижка (назва від того, що та губа єсть рижа т. є. „руда“) пускає жовте молочко, білїй — біле і гіркаве, а мимо того їх їдять; а все-ж таки лїпше не брати тих, що пускають молочко, коли їх добре не знає, або не уміє ся відповідно приладити. — 8) Навіть декотрі з'їдомі губи, як н. пр. деякі роди сморжа і білїї, можуть бути недобрі на страву, коли їх добре не вимочить ся у водї, котра вибирає з них їдовиті творива. Сушені сморжі і квашені білїї суть зовсїм здорові. — 9) Мазкі і липкі губи суть непевні, хоч то не завсїгди єсть ознакою їдовитости. — 10) Що цибуля або срібна ложка від їдовитих губ чорніє, не можна уважати за знак їдовитости, бо н. пр. від моримуха зовсїм не чорнїють. — 11) Приємний запах сьвіжо розломаної губи, нагадуючий запах овочів, оріхового зерна, цьвіту грушок і т. п. показує, що маємо добру, з'їдому губу перед собою. Противно же неприятний, згнилий острий запах остерігає перед їдовитою губою. — 12) Губи варити лиш сьвіжі, а нїколи такі, що перестояли вже день, два а так само зготовлену страву не лишати н. пр з обіду на вечер або може аж на другий день, бо губи тодї псують ся дуже борзо і стають шкідливі.

А щож робити, коли хтось зароїть ся їдовитими грибами? Затроєне показує ся в 4 до 5 а навіть в 12 до 24 годин по спожитю. Затроєного насамперед пре під грудьми (в жолудку), відтак дістає різаня, его бересь якийсь страх, єму робить ся недобре, дістає блювоти і розвільненя; опісля стають болї щораз більші, в кишках аж ніби палить, недужому хоче ся страшно пити, з відходами пускає ся иноді кров. Відтак приходить сильне битє серця, недужий млїє, дістає корчів, говорить з горячки; наконець слабне, живчик бє щораз слабше, чоловік ніби засипляє, на тіло виступає студений піт і настає смерть. — Затроєного треба ратувати в той спосіб: Насамперед старати ся вигнати з него отрую (ті губи, що їх наїв ся): пальцем поскоботати в горлї де блювоти, дати на прочищенє ложку ріцінового олійку. По прочищеню треба недужого натирати міцним оцтом на цїлім тїлї, особливо же на животї, дати єму рідкого клийку, коли можна, зварити дубової або соснової кори і давати недужому що 5 мінут того вару напити ся, а тимчасом післати чимскорше по лїкаря.

Цїна збіжа У Львові.

дня 9-го серпня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9·10	до	9·30
Жито	6·70	„	6·90
Овес	7·20	„	7·40
Ячмінь пашний	7·30	„	7·50
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	6·40	„	6·60
Бобик	6·50	„	6·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	—·—	„	—·—
Конюшина біла	—·—	„	—·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	25·—	„	27·—

Телеграми.

Париж 13 серпня. Президент мінїстрів Бріян заявив, що уміщений в ґазеті „Ероса“ звіт з его розмови з ішпаньским королем о релїґійній політицї в Ішпанії єсть зовсїм неправдивий.

Константинополь 13 серпня. Вчера арештовано тут двох прибувших з Болгарії російских анархістів і видалено їх.

Берлин 13 серпня. Арештовано тут 27-лїтного рільного робітника Кушиньского, котрий належав до шайки розбишаків, котра обрабовувала галицких робітників, що заїздять до Прус.

Константинополь 13 серпня. Арештованих вчера делеґатів з острова Самос відослано назад на Самос, де будуть відповідати за аґітацию против князя. Зачувати, що Анґлїя, Франция і Росия пороблять у Порти кроки в справі нарушеня привилеїв острова Самос.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45** **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найкористнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

числа льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховання цінні папери і уділяє на них задатки.

Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити
(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно а дискретно може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі кочинив банк гіпотечний як найдальше ідучі заряджения.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділі.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада.